Ana Veronica Mircea - RAYADATYS

Mă simt acelaşi. Îmi zăresc straiul cenuşiu – îl ştiu prea bine, e cel cu perle, pentru Ceremonii Deosebite. Şi îmi văd mîinile – degetele-mi lungi, împodobite cu Inelele Comandantului. Mă pipăi frenetic, recăpătîndu-mi încrederea. Pentru că sînt, n-am nici o îndoială, găzduit în acelaşi trup. E trupul meu viguros – şi e teafăr!

– Nu te minţi, omule, îmi spune vîslaşul. Eşti mort, pe celălalt mal nu vei mai fi decît o umbră! Hai, dă-mi banul! Nu mai zăbovi, nu vezi că luntrea ia apă?

Oftez. Căci îl cred. Îl cred, fiindcă ştiu – şi-mi dau seama c-am ştiut-o dintru început – că el e Charon, iar acest fluviu mîlos şi molcom e Acheronul.

Oftez, şi dintre buze îmi scapă ceva, o monedă măruntă, roşcată. Agil, Charon o prinde în palma deja întinsă. Palmă pe care o strînge căuş şi, aplecîndu-se ritmic, azvîrle afară apa care-i îngreunase luntrea. Apoi înhaţă vîslele şi le afundă brusc în unde, repezind asupră-mi un roi de stropi noroioşi.

Îmi şterg ochii cu dosul mîinii – şi ceva mă îmboldeşte să adun cu limba picăturile din colţul gurii.

El rîde.

– E gustul morţii, fiule!

Înghit, strîmbîndu-mă, dar nu simt nimic. N-au nici un gust!

Pocitania hohoteşte iar. Vîsleşte vîrtos. Se întrerupe doar ca să se descotorosească de înotătorii care dau să urce în barcă, horcăind agonic. Îi păleşte cu latul vîslei, cu sete, suduind printre dinţi.

– Nişte păgîni! mormăie către sine. Au trăit în păcat – acum e vremea căinţei. Să înoate!

«

– Cîndva te vei căi, spune Shayar. Va fi vremea cînd ai tăi îţi vor jeli cenuşa – iar cenuşa acelui care încă eşti se va smeri în faţa monstrului din prag!

«

Smerit, tremur ca frunza, în faţa – feţele – lui Cerber. Plec capul şi zăresc, privind prin trupul meu ca printr-un fum sărac, întunecatul Acheron şi luntrea pe care Charon o mînă înapoi.

– Poţi trece, Rayadatis, spune monstrul. Eşti aşteptat de mult! Mergi încotro o să te poarte drumul. O să te-asculte însuşi Minos. E cinstea cuvenită celor ce-au fost doar drepţi – sau mult prea păcătoşi!

«

Privirea Shayarei îl arde; şi Rayadatis înghite în sec, pierit. Dar el e cel care îi cere sacrilegiul, şi ea-i va da ascultare doar de va chema asupră-şi păcatul ei – întreg!

«

"Numai al meu e păcatul meu. Al meu şi numai al meu! Numai al meu e păcatul tău. Al meu şi numai al meu! Şi drept va fi să ispăşesc, oricînd, oricît şi oricum va fi pe placul celor pe care faptele noastre îi înfruntă!"

– Rostit-ai, umbră, vorbele acestea, în vremea cît avut-ai trup?

Minos mă ţintuieşte cu ochi reci. Mă domină – pe mine, umbra – cu trupul lui întunecat. Degetul lui acuzator, îndreptat spre mine, îmi sfredeleşte fruntea, şi mă-nfior – fiindcă nu simt nimic!

– Tu ştii tot ce-am rostit! răspund, înfricoşat.

– Nu linguşi! De ce te porţi ca robii, tu, care-ai căutat păcatul ca să te vezi stăpîn? Nu-mi cumperi îndurarea cu umilinţa ta! În faţa mea se cade să recunoşti cinstit, cu capul sus! Să-ţi aminteşti vorbă cu vorbă, gest cu gest! Să le rechemi, din negurile vieţii petrecute, să te cutremuri cînd le retrăieşti!

Îi simt în glas mînia. Şi mă întreb, deodată: cu ce drept?

Cu ce drept tună asupra mea? Asupra mea, cînd eu am înfruntat toţi zeii deopotrivă, înotînd în fluviul vremii după bunu-mi plac, iar el, pe cînd îşi tîra umbra deasupra gliei, nu a sfidat decît un zeu mărunt!

Rînjesc şi-mi sumeţesc privirea, ţintind mai sus de Minos, spre bolta ca de plumb.

«

Plumburie, turma de vălătuci pufoşi goneşte către orizont, şfichiuită de vîntul subţire. Acolo piere fără veste, pradă oceanului care o preschimbă în trîmbe lungi, cenuşii, repezite înapoi, spre plaja pustie, unde urlă – zdrenţe pe cît de albe, pe-atît de neputincioase – retrase înainte de-a fi atins trupul Shayarei.

Ea zace nemişcată, cu ochii închişi. Vîntul cerne nisip prin plasa părului ei răvăşit şi, uneori, cîte-o şuviţă lungă se zbuciumă, flacără rebelă pe un altar uitat. Alteori, rochia portocalie, lungă şi largă, tresare înfiorată, grăunte viu neizbutind să se desprindă de palidul linţoliu care înfrăţeşte cerul, oceanul şi nisipul.

Îngenuncheat alături, Rayadatys tremură. Pînza deasă şi aspră a straiului cenuşiu nu lasă vîntul să-i muşte trupul, dar inima înnebunită îi porunceşte să tresalte, ca şi ea. Zadarnic, la adăpostul pumnilor strînşi, îşi împinge unghiile-n palme! Teama şi nerăbdarea, nesătule, l-au cuprins – şi l-au învins de mult!

Cu un suspin, îşi descleştează pumnii şi atinge braţul gol al femeii nemişcate.

Shayar se ridică încet, cu unduiri nefireşti, şi înţepeneşte dreaptă – totuşi tremurînd, ca supusă unui suflu lăuntric îngheţat. Rayadatys îi aude dinţii clănţănind şi ar putea jura că, înălţîndu-se, ea a stîrnit o pală de vînt rece, care-a pornit-o vijelios către ocean, nu fără a-i atinge, usturătoare ca un tăiş, obrazul şi urechea stîngă.

"Răsuflarea Morţii!" gîndeşte îngrozit, înfigîndu-şi încă o dată, unghiile-n palme. "Cîtă nesăbuinţă, să cred că e un vis!", se dojeneşte. Păşeşte înapoi, pentru că întîlneşte privirea Shayarei. Pare că a revenit din alt tărîm, că nu înţelege cine e el, nepoftitul. Tăişul de gheaţă îl zgîrie din nou, parcă întorcîndu-se, şi Rayadatys, simţindu-şi pielea încreţită şi părul măciucă, e gata să-şi renege vechile nemulţumiri – de care nădăjduia să se despartă aflînd că lucrătura femeii purta într-adevăr împlinirea viselor sale chinuitoare.

Shayar îşi scutură pletele, clipeşte speriată, îşi flutură braţele brusc ridicate – ca şi cum ar alunga ceea ce el nu e în stare să zărească.

– N-ai minte! bombăne, cu năduf. De ce m-ai atins, omule?! M-ai silit să mă întorc pe făgaşuri primejdioase. Nimeni nu bîntuie în grabă şi cu gîndurile împărţite prin plasa timpului, unde lesne te rătăceşti. Puteai strica totul! Iţa vremii se înnoadă mai repede decît clipeşti. Iar nodul înseamnă, oho!, atîtea căi! Mă puteam pierde în lumi lăturalnice, puteam rămîne prinsă în cele trecute, ba, chiar mai rău, în cele care, poate, nu vor fi! Oricum, în trupul ăsta n-aş mai fi revenit! Niciodată!

«

– Acum sau niciodată! îmi porunceşte Minos. Să-ţi aminteşti, să suferi – şi să te căieşti!

«

Rayadatys-servul se căieşte. Pentru că s-a născut la vreme de cumpănă, pe pămînt pustiit şi neprieten, din neam înrobit.

– Eşti prost! rîde Shayar-hoinara, care îl ispiteşte cu trupul fraged, cu noaptea ochilor, cu părul ca de foc... Zeii ţi-au menit timpul şi locul şi pîntecul care te-a zămislit! E rostul tău să fii supusul sărman al celor pe care-i ştii netrebnici, dar apăraţi de aur, de arme şi de datini.

Dar Rayadatis n-o ascultă. El vrea să îşi cunoască şi să îşi schimbe soarta – plătindu-i ei oricît.

– Voi, hoinarii, hălăduiţi prin lumi pe care noi nu le cunoaştem şi prin vremi care au fost, sau care pot să fie. Tu îmi poţi vesti răul care mă pîndeşte şi – ştiu! – îl poţi goni.

– Pot, susură Shayar, dar eu ce-am să cîştig de te voi ajuta?

Cu ochii aprinşi, Rayadatis zîmbeşte larg. Hoinara vrea să facă tîrgul, iar el a chibzuit, în nopţile – atît de multe! – pe care somnul nu i le-a binecuvîntat, ce-i poate dărui.

– În lumea şi în vremea mea, hoinarii vor avea putere şi vor primi respectul tuturor. Nu o să-i roadă teama de poteră, de temniţă, de chinuri, de pogrom. Voi toţi – tu cea dintîi! – o să aveţi, în lumea şi în vremea mea, loc şi răgaz pentru popas tihnit!

În colţul buzelor întredeschise, hoinara îi surîde – cu dispreţ:

– În lumea şi în vremea *ta*?! Ce ştii tu, Rayadatys, despre lumi şi despre Vreme?

«

– "Vremea, sau Timpul, s-a născut din Haos, cînd Geea şi Eros erau încă vis.

Uranus, Geei fiu şi soţ, s-a împăcat cu Timpul Unic, Nesfîrşit şi De-Ne-ntors. Dar Cronos, fiul răzvrătit, l-a văduvit de bărbăţie şi de tron, iar el, Uranus, în furia şi durerea lui de-atunci, l-a blestemat să fie prins, ca peştele-n năvod, în Timpul Răvăşit. Însă Geea, lui Cronos şi complice şi mamă iubitoare, l-a dăruit cu harul de-a-şi ţese el însuşi plasa, aşa cum va dori!

Şi Cronos, înnodînd temeinic acea iţă a vremii pe care-o cunoştea, a despărţit-o, din acel nod, în trei. Pe cea dintîi, el şi fraţii lui au fost încătuşaţi de Uranus, aşa precum deja se întîmplase, în tainiţa adîncă a mamei primitoare. Pe-a doua, doar el şi Rhea au fost iubiţi şi ridicaţi în slavă, iar pe-a treia, Titanii toţi au fost copii doriţi, pe care Zeul Cer şi Tată şi i-a păstrat alături.

Pe urmă, Chronos a stat şi-a chibzuit, dorind să-şi hărăzească, pe fiecare iţă, altă soarta. Dar Eros l-a săgetat, şi el, pe toate întîlnindu-le într-un nod, cu Rhea s-a unit pe toate trei.

Apoi, tot cugetînd, pe una singură şi-a înghiţit copiii. Dar şi pe-aceea a înnodat-o, a scămoşat-o, după nod, în două, şi doar pe una dintre ramuri a luat o piatră măiestru înfăşată drept Zeus, fiul său.

Şi iarăşi, după ce Zeus l-a biruit, tot a mai scos o iţă. Acolo, îmblînziţi, cei doi s-au împăcat. Iar pacea a pecetluit-o Cronos împărtăşind tuturor zeilor taina înnodării şi despicării iţelor de Timp, spre a le-nşira, înainte şi-napoi, oricînd şi-n orice chip.

Aşa că ţesătura Vremii a ajuns păienjeniş, tot răsfirînd, cu toţii, mănunchiuri de lumi noi. Iar, dintre zei, vreo trei au fost flecari, lăsînd să scape printre muritori crîmpeie din meşteşugul sacru. Şi cei care le-au desluşit s-au adunat, încetul cu încetul, într-o ghildă, numită a Hoinarilor. Şi-au prins să umble, după lege – adică rupţi de trup – prin Vreme-n sus, în jos, cruciş şi curmeziş, văzînd, înţelegînd şi, între două drumuri, proorocind.

Aflînd de-aceştia, Cronos s-a mîniat. Şi le-a menit ca poporenii să-i urască şi să-i ucidă, numindu-i vagabonzi şi vrăjitori. Iar ceilalţi zei, după ce au ţinut sobor înfricoşat, au hotărît pedeapsă cruntă pentru muritorii care, nemulţumindu-se doar a hălădui prin Plasa Vremii, vor încerca să-şi încîlcească-ntr-însa iţa lor."

Rostit-ai, umbră, vorbele acestea în răstimpul în care avut-ai trup?

Minos întinde braţul către mine. Chiar îmi străpunge pieptul – şi văd, de undeva, de sus, de unde nici nu sînt, cum umbra mi se-mparte în fuioare şovăinde.

– De ce întrebi? De ce întrebi, cînd ştii tot ce-am rostit?

El zîmbeşte, parcă îmbunat.

– Întreb, cutezătorule, pentru că se cuvine să recunoşti că ai păcătuit ştiind ce faci.

«

– Deci, mormăie Shayar, chiar ştii ce faci! Ştii că mi-ai promis o nerozie. Pe noi, blestemul aruncat de Cronos nu ne iartă! Nicăieri!

– Ce spui?! se minunează Rayadatys şi hohoteşte. Voi, hoinarii, ştiţi că sînteţi laşi?

Zvîrlindu-i o căutătură neîncrezătoare, Shayar păşeşte în lături, şi dă să îi întoarcă spatele, ferindu-şi calea de a lui, ca de a unuia ce nu mai are minţile întregi.

El îi înşfacă umărul.

– Aşteaptă! Nu-s nebun! Şi ştiu, adaugă privind-o, mîndru de sine, din înălţimea unde se simte îndreptăţit a fi, că nici un zeu nu poate să v-ajungă acolo unde nu era născut!

Speriată, ea îi aruncă mîna.

– Nefericitule! Ce cutezi tu să spui?!

– Întoarce-te, o sfătuieşte el, rostindu-şi vorbele molcom şi apăsat, acolo unde Cronos nu îşi făcuse încă primul nod, acolo unde Cronos nici nu exista, acolo unde nici Uranus, nici Geea şi nici Eros nu erau. Acolo unde Haos e Domnul şi Stăpînul, înnoadă chiar tu timpul, de la bun început!

Shayar îşi muşcă palma – ca să-şi oprească un ţipăt. Şi-şi simte groaza în gîtlej şi lacrimile-n ochii larg căscaţi.

– Eu am să-ţi fac un prunc, urmează Rayadatys. Fiindcă un vagabond bătrîn şi iscusit la stihuit legende mi-a povestit că fătul născut şi părăsit la început de Vreme va fi

nodul din care pleacă iţa fără zei. Şi acea iţă poate fi atinsă de iţa pe care îşi duc zilele părinţii fătului, iar ei, dacă o doresc cu într-adins, se pot chiar strămuta!

Shayar tace. Şi valurile tac. Pentru că împietresc. Şi pescăruşii tac. Fiindcă încremenesc în aer, ca aninaţi de fire nevăzute. Şi vîntul se opreşte. Şi între ei şi soare se-nţepeneşte-un nor.

– Povestea e poveste, spune ea, tîrziu. Dar noi, hoinarii, sîntem juruiţi să ne călătorim prin Vreme fără trup. Cum o să-mi port eu pruncul, un trup într-altul, fără s-o afle Zeii – şi să mă trăznească?

El îi ia capu-n mîini şi o provoacă, ţintuindu-i ochii cu ai săi. Iar glasul lui, hulind, stîrneşte valurile, care gem, şi pescăruşii, care zbiară, şi vînturile, care urlă... Dar norul care astupă soarele nu se dă dus!

– Încearcă! Cei îndrăzneţi înving! Iar zeii... Pun rămăşag că zeii nu ştiu tot!

«

Minos rînjeşte.

– Sărmană umbră! Zeii ştiu... Dar au capricii. Îi veseleşte, cîteodată, obrăznicia unui prăpădit de muritor.

– Cum ai aflat tu asta? îl întreb. Ai învăţat-o cînd ai încercat să tragi un zeu pe sfoară şi ai sperat, zadarnic, să scapi nepedepsit?

El rîde.

– Ai haz cînd mă înfrunţi, în pragul Infernului, tu, mortule, pe mine!... Shayar nu m-a-nfruntat, adaugă, şi eu văd, printr-o ceaţă, sus şi departe, ochii ei întunecaţi. Deşi era curată. Tu i-ai luat păcatul – şi Zeii au ştiut!

Rîde, dar e furios din nou. Numai că mie spaima mi s-a dus, aşa că-mi îmbăţoşez spinarea cea de fum.

– Ei ştiu, tu ştii, eu ştiu... Atunci spune-mi osînda, la ce mă ţii aici?

Tot rîde, dar de-astă dată chiar e vesel. Mă bate chiar pe umăr, şi îşi lasă mîna să lunece, tăindu-mi, pentru o clipă, gîtlejul străveziu.

– Osînda e-ncepută, umbră! Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi încă, să ştii ce ai pierdut!

«

– M-ai tulburat cu nerăbdarea ta, spune Shayar. Dar încă nu-i nimic pierdut!

– Ai izbîndit? întreabă Rayadatys înfrigurat – şi cu triumful dînd să i se nască în glasul răguşit. Ai regăsit iţa pe care-ai făurit-o? Ştii cînd şi cum ne putem strămuta?

– Va fi cutremur, îi răspunde ea, cu glas cîntat, de proorocire. În mai puţin de-un ceas. Pe iţa asta şi pe-a mea – pe-a noastră... Dar şi pe alte multe încă! Pe toate o să le strîngă mînia Geei într-un nod. Prin el ne strecurăm. Şi vom ajunge unde ne e vrerea – doar dacă Focul Zeilor n-o să ne facă scrum!

«

Unii l-au implorat pe Zeus să vă ardă, îmi povesteşte Minos, binevoitor. Vreo trei au şi răcnit, cerîndu-i să o facă neîntîrziat! I-a domolit Atena, spunînd că e mai înţelept să fiţi cruţaţi, pentru că nu e rău ca fapta blasfemiatoare să poată fi trăită de un muritor fără de har, ce va aduce cîndva, în Spiritul-ce-i-Unul, tot ce-a simţit şi tot ce-a învăţat.

Mă-ncrunt, adică asta sper că face umbra mea. Afurisitul vrea să mă convingă că nu i-am înfruntat pe zei, că ei m-au urmărit şi s-au distrat, filozofînd, pe seama mea. Şi vrea să-l cred! Să-l cred!!! Cum aş putea?!

«

"Cum aş putea?", se-ntreabă Rayadatys, "cum aş putea să cred că ceea ce se-ntîmplă nu e moartea mea?"

Pentru că valurile cresc, mugind şi năvălind; pentru că, de sub tălpi, nisipul li se scurge; pentru că, lîngă ei, uscatul se despică, născînd o trîmbă noroioasă, care îi doboară – şi el abia mai poate strînge-n mîini cozile groase ale Shayar-ei, pe care le-mpletise după sfatul ei.

Pentru că-şi simte carnea smulsă ca de cleşti mărunţi, dar ascuţiţi peste măsură; pentru că-şi simte oasele sfărîmate; pentru că i se pare că e terci învălmăşit, apoi aluat dospind, apoi un rîu de lavă clocotită...

Pentru că mîini imense îl remodelează în spaime şi-n durere, ca să zărească, în treacăt, cetăţi, sau lanuri, sau păduri, sau fluvii, sau piscuri, sau adîncuri; pentru că, între două năluciri, e zdrobit şi întregit din nou...

Pentru că, în acel tîrziu cînd iar se simte om întreg la minte şi la trup, pricepe că tronează pe genunchii unei statui de platină, în braţe cu Shayar; pentru că, deşi ea îi tot şopteşte să îi sloboadă cozile, pumnii lui nu se lasă descleştaţi...

Jur-împrejur, mulţimea pestriţă, îngenuncheată, îşi scaldă frunţile-n ţărînă, le-nalţă ca să îi aclame, le pleacă iar...

Şi, deodată, Rayadatys, cu inima cîntînd, ştie că-i viu... Ştie că statuia care îi găzduieşte e a Nenumitei, Făuritoarea Lumii – fiica lui! Ştie că gloata-i recunoaşte drept trimişii Ei, de veacuri aşteptaţi să se înfăţişeze la vreme-de-cutremur care nu iartă decît acel altar...

Le ştie toate astea, pentru că i le-a proorocit Shayar, de-a fir a păr...

«

Şi Minos ştie. Ştie tot ce-mi amintesc. Din cînd în cînd îl simt, străin şi rece, în mintea mea...

Dar nu îmi pasă!

Pentru că, fericit, mă-mbăt cu amintirea gloriei anilor ce-au urmat. Cînd eu am fost Rege şi Preot, Despot şi Milostiv, Mai-Mare-peste-Oaste şi Diriguitor, şi, încă, nu mai prejos celor dintîi, domn şi stăpîn al minunii numindu-se Shayar...

O, da! În lumea şi în vremea mea, eu am avut Puterea! Şi mi-am ţinut făgăduiala, dăruind hoinarilor care s-au strămutat cu totul sălaş tihnit şi venerat, în care să îşi părăsească trupul în răstimpul cît călătoresc.

Durere am avut doar cînd s-a stins Shayar şi, lîngă rugul ei, am înălţat, rude, prieteni, servi şi supuşi, bocet de moarte...

– Şi moartea ta? mă ispiteşte Minos. Închis-ai ochii împăcat cu lumea, cu tine – şi cu Zeii?

Parcă n-ar şti! M-a răpus lama unui vrăjmaş perfid, dar tot m-am ţinut drept pînă ce i-am măcelărit oştenii şi pînă cînd, înveşmîntat în strai de slavă, m-am aşezat, înconjurat de fiii mei – toţi şapte! – pe tronul aurit. Şi-am apucat s-aud zvonul victoriei, pornit din surle şi din tobe.

– Nu te-ai căit, se oţărăşte el, fiindc-ai trăit altcum şi altcînd decît ţi-a fost sortit?

– De ce?! Pentru că, în loc de rob umil, am fost stăpîn?!

– Nu te-ai căit! rînjeşte. Credeai că, pentru Veşnicie, erai scăpat de Zei şi de pedeapsa Lor!

Ei da, am crezut asta! N-am înţeles că Moartea ne adună, pe toţi, pe iţa ei, aici, unde tot zeii sînt cei tari!

Acum, însă, o simt. Dar simt şi că-i urăsc – şi nu mă tem!

– Nu regreţi, umbră?! Întotdeauna, părerile de rău mi-au înclinat balanţa spre iertare...

Strîng pleoapele, scrîşnind din dinţii mei de fum. Voi ispăşi în Veci pedeapsa lor – şi n-am nevoie de prooroci să-mi spună că va fi cumplit! Dar nu pot să cerşesc.

– Nu regret, Minos. Hai, deschide-mi calea spre Infern!

Dar faţa i se luminează.

– Întoarce-te, nebunule! Ia luntrea şi întoarce-te în lumea aia, a ta! Zeii vor un rival nesăbuit. Întoarce-te, tu însuţi nemuritor şi zeu! Şi-nfruntă-i, dacă vei putea!

– De ce-ţi baţi joc? întreb, posomorît. Sau e osînda mea să fiu batjocorit?

– Întoarce-te, repetă el. Priveşte înapoi! Îl vei vedea pe Charon, aşteptînd. Pe tine te aşteaptă! În luntrea lui o să-ţi recapeţi trupul şi el o să te treacă, fără plată, pe malul celor vii.

Mă-ntorc – cu toate că mă tem că-mi dă speranţe doar ca să rîdă cînd o să le pierd. Şi fug spre Acheron. Şi Cerber se retrage, nevrînd să-mi stea în drum...

Mă urc în luntre dintr-un salt – şi-mi duc în faţa ochilor o mînă. Nu-i străvezie, e chiar mîna mea!

E-adevărat?! Am izbîndit?! Doar pentru că am fost cutezător?!

– Ei, Rayadatys! strigă Charon. Hai, ia-ţi moneda asta înapoi! Tu eşti un Zeu, şi mie Zeii nu-mi plătesc nimic!

– E-adevărat?! răcnesc. Sînt Zeu? Sînt Zeu!

«

– Nu te minţi, omule, îmi spune, printre zgîlţîieli, un glas pe care-l ştiu. Eşti Rayadatys servul şi, dacă mai huleşti, fie şi-n vis, n-o să mai fii decît un hoit!

Îl recunosc, e servul Motys, cel care nu-ndrăgeşte somnul; îmi amintesc că l-am rugat să mă trezească-n zori.

Pentru că amîndoi avem corvoadă să curăţăm Arena şi s-o-mpodobim pînă-n amurg. Atunci va fi adusă vagaboanda-vrăjitoare – s-o siluiască servii, s-o hăituiască dulăi întărîtaţi, să o alunge cu necurăţenii cine o pofti, s-o ferece călăii, să îi smulgă părul, să îi scoată ochii, să îi jupoaie sînii, să îi reteze capul şi să-i arunce trupul la rechini! Trupul Shayarei! Minunatul trup în care, de o lună, creşte fătul meu... Dar asta ei n-o ştiu şi eu mă bucur. Căci, dac-ar şti-o, aş muri şi eu!